

PRAHA
MĚSTO
LITERATURY

Praha město literatury
Pavel Mandys

Praha 2012

Praha město literatury

Pavel Mandys

Lektorovali © PhDr. Dalibor Dobiáš, Ph.D., PhDr. Jakub Flanderka,
Ing. Pavel Janáček, Ph. D. a Mgr. Daniel Soukup
Grafická úprava © Dynamo design
Redaktor © Roman Šantora

V roce 2012 vydala Městská knihovna v Praze
v rámci projektu Praha město literatury
za finanční podpory hlavního města Prahy

www.prahamestoliteratury.cz

První vydání. Praha 2012.

ISBN 978-80-85041-30-9

05	Úvodní slovo
12	Praha rozmanitá
26	Velcí autoři malého jazyka
40	Centrum střeoevropské vzdělanosti
50	Slovo jako prostředek boje za občanské svobody
60	Praha inspirativní
70	Rušný literární život
88	Časová osa české literatury
92	Summary

Jaroslav Seifert

Všecky krásy světa

Od Ladronky v Břevnově do Růžového sadu na Petříně vede stará polní cesta. Chodíval jsem tam s Tomanem, který bydlel nedaleko. Cesta byla nepravidelně vroubena šípkovými keři. Toman je míval rád. Když koncem května rozkvetly, byla to pěkná podívaná. Také se rád rozhlédl do kraje nad smíchovské kouře, ke Zbraslavi a k Ládvi, kde obzor končil.

Tomanova ulice, Praha 6-Břevnov

Centrum středoevropské vzdělanosti

Když český král a císař Svaté říše římské Karel IV. v roce 1348 zakládal

ve svém sídelním městě univerzitu, předurčil Prahu k tomu, aby se

stala centrem středoevropské vzdělanosti. Čeština byla vedle němčiny

a francouzštiny jediným jazykem, ve kterém do konce 15. století vyšla

tiskem Bible. Vzdělávání mělo i díky existenci univerzity v české tradici

vysokou hodnotu, kultura a vzdělanost měla v nejednom období

českých dějin nahrazovat chybějící vliv českých elit na osud své země.

Tuto linii zdůraznili zakladatelé 1. republiky, zejména T. G. Masaryk,

který s odkazem na husitskou a reformační tradici pokládal šíření osvěty

a vzdělanosti za stěžejní úkol českého národa. Prvorepublikové vlády

si vzdělávání vytyčily jako jeden ze svých hlavních úkolů. Od roku 1939

a pak od roku 1948 vzdělávací systémy podléhaly ideologické kontrole,

po roce 1989 však český vzdělávací systém navázal na nejlepší tradice

svobodného přístupu k informacím a podpory kreativity.

Nikdy jsem neviděl nic méně barbarského, nic jemněji vzdělaného než císaře

a některé nejvzdělanější, pravím, a výtečné, hodné největší chvály:

nadmíru vlídné a laskavé, jako by se v Aténách občany aténskými byli narodili.

Francesco Petrarca o císaři Karlu IV.

Karlova univerzita

Univerzita, která později nesla jméno svého zakladatele Karla IV., byla v době svého vzniku prvním z vysokých učení na sever od Alp a na východ od Paříže. Řídila se vzorem univerzit v Bologni a v Paříži a v krátkém čase dosáhla mezinárodního věhlasu. Měla čtyři fakulty: teologickou, svobodných umění, právníkou a lékařskou. Členy její akademické obce byli nejen domácí, ale mnozí cizí učitelé a studenti, zejména ze středoevropské oblasti, pro něž se stala Praha dostupnou a erudovanou školou studií generale. Významným předělem v dějinách univerzity byl rok 1654, kdy sloučením starobylého Karlova učení a jezuitského učiliště vznikla nová Karlo-Ferdinandova univerzita. Až do roku 1762 zde byli hlavními pedagogy jezuité, teprve po zrušení jezuitského řádu se univerzita otevřela i učitelům z jiných řeholí, světským kněžím, ale i laickým profesorům.

Modernizaci univerzity (přibližující její podobu dnešním vysokým školám) napomohly reformy z let 1848–1849. Postupně se měnila ve státní ústav vychovávající profesionální vrstvu inteligence. V roce 1882, v časech nacionálního politického hnutí, byla pražská Karlo-Ferdinandova univerzita rozdělena na dvě: českou a německou. Na přelomu 19. a 20. století dosáhly obě univerzity vysoké vědecké úrovně. Na německé působil například fyzik Albert Einstein. Na české univerzitě vynikly osobnosti, které měly významnou úlohu ve státněpolitickém emancipačním procesu, na prvním místě filosof a sociolog Tomáš Garrigue Masaryk, který se stal prvním prezidentem samostatné Československé republiky v roce 1918.

Univerzita využila nových podmínek k rozvoji vědeckého bádání, jehož některé výsledky dosáhly světového měřítka. Za připomínku stojí objevy Jaroslava Heyrovského v oboru polarografie, za něž v roce 1959 obdržel Nobelovu cenu.

Velké ztráty přinesla okupace Československa hitlerovským Německem. Po studentských demonstracích 28. října 1939 a při pohřbu medika Jana Opletala byly české vysoké školy 17. listopadu 1939 uzavřeny, následovala perzekuce studentů i učitelů univerzity. Univerzita Karlova mohla opět zahájit činnost až po skončení druhé světové války. Německá univerzita v Praze, která se v roce 1939 připojila k svazku univerzit říšských, zanikla s koncem nacistické říše.

Svobodný rozvoj činnosti Univerzity Karlovy byl znovu přerušeno po únorovém puči komunistů v roce 1948. Režim na dlouhou dobu podřídil výuku i bádání ideologické a politické kontrole, zasaženy byly i mezinárodní styky a impulzy vědy. Teprve v 60. letech se poměry uvolnily a objevily se nové či staronové osobnosti jako například literární kritik a historik

Václav Černý či filozof Jan Patočka. Studenti patří k nejaktivnějším bojovníkům za uvolnění společenských a politických poměrů v letech 1967–1968. Po srpnové okupaci se student Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, Jan Palach, 16. ledna 1969 demonstrativně upálí: na protest proti postupující letargii české společnosti vůči sovětské okupaci. Jeho gesto však neostalinisty nepohne a také univerzita je vystavena značnému tlaku a k odchodu je donuceno velké množství pedagogů i studentů. Z nich se mnozí vracejí po sametové revoluci v roce 1989, aby opět pomohli vrátit největší české univerzitě její dřívější úroveň: filozof a sociolog Václav Bělohradský, literární historik Jiří Brabec či filozofové Ladislav Hejdlánek a Erazim Kohák. Univerzita úzce spolupracuje s desítkami univerzit evropských (v oblasti literárních studií například s Kostnickou univerzitou). Hostují zde pedagogové ze zahraničí a od roku 1992 se ve spolupráci s americkými univerzitami (University of Southern California, University of New Orleans, aktuálně Western Michigan University) na půdě Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v letních měsících konají programy tvůrčího psaní pro české i americké studenty, které zde vedou čeští i američtí pedagogové i literáti, včetně Arnošta Lustiga či nedávné držitelky americké Národní knižní ceny Jaimy Gordonové. Novým rektorem se v roce 1990 stává disident, filozof a pedagog Radim Palouš. V současnosti je Univerzita Karlova rozdělena do 17 fakult vesměs se sídlem v Praze.

Další vysoké školy

Vedle Univerzity Karlovy v Praze působí několik dalších škol zaměřených na kreativní tvorbu či přímo tvůrčí psaní. Nejvýznamnější je Akademie múzických umění (AMU) sestávající ze čtyř fakult: filmové (FAMU), divadelní (DAMU) a hudební (HAMU), které vznikly v letech 1946–1947. Zejména FAMU brzy pod vedením rektora A. M. Brousila získává mezinárodní věhlas, hostují zde významné osobnosti světového filmu (Cesare Zavattini, Joris Ivens či Yves Montand), mezi pedagogy je i budoucí literární hvězda Milan Kundera, který vyučuje budoucí scenáristy. Absolventi školy Věra Chytilová, Jiří Menzel či Miloš Forman se stávají emblematickými osobnostmi filmové české nové vlny, která si získává uznání po celém světě a ceny z festivalů; včetně Oscara pro Menzelovu adaptaci Hrabalovy novely Oštre sledované vlaky v roce 1966. V té době na škole studují také budoucí veličiny evropské kinematografie Emir Kusturica či Agnieszka Hollandová. Zlatá léta školy jsou opět přerušena neostalinistickou „normalizací“ po roce 1968 a teprve po roce 1989 se dřívější vysoká úroveň obnovuje. Přesto právě na půdě AMU (konkrétně na její divadelní fakultě) se v listopadu 1989 zrodí myšlenka na studentskou stávkou, která později přeroste

FAMU stála na začátku mé filmové kariéry.

Jestli jsem se něco naučil o filmových formách, tak od profesora Vávry.

Emir Kusturica

v sametovou revoluci a pád komunistického režimu. Mezi studenty jsou v té době pozdější držitel Oscara za film Kolja (1996) Jan Svěrák či autor divácky i mezinárodně úspěšných filmů Pelíšky (1999) a Musíme si pomáhat (2000) Jan Hřebejk.

V roce 2000 vznikla první soukromá vysoká škola zaměřená na tvůrčí psaní: Literární akademie (Soukromá vysoká škola Josefa Škvoreckého). Výuka je založena na tvůrčích dílnách, které vedou významní čeští spisovatelé (Michal Viewegh, Radka Denemarková, Petr Borkovec). Roku 2007 škola vytvořila druhý studijní pilíř v podobě oboru Komunikace v médiích, který připravuje studenty na roli editorů a dramaturgů. Její současný rektor Martin Štoll poslání školy definuje v metafoře jako „deštník nad samotářským světem literátů a hektickým mechanismem médií“, které navzájem propojuje. Absolventi školy se uplatňují jako novináři a scenáristé, mnozí již publikovali literární díla: za román Hruškadůtír (2008) byla Jana Šrámková v roce 2009 odměněna cenou Jiřího Ortena. Sama škola publikuje nejlepší práce svých studentů v edici Prvotiny, jejíž grafická úprava byla v roce 2005 oceněna v soutěži o Nejkrásnější českou knihu. Kromě tradičních bakalářských a magisterských programů vyhlašuje škola kurzy tvůrčího psaní i pro zájemce různých profesí a věkových skupin. Kurzy tvůrčího psaní vede v Praze i na jiných místech České republiky v rámci programu Letní škola tvůrčího psaní již od roku 2002 také scenáristka a pedagožka Markéta Dočekalová.

Akademie věd

Pedagogickým působením svých vědeckých pracovníků na vysokých školách a zároveň postgraduální výukou, která v jednotlivých ústavech probíhá, je se světem univerzitního vzdělávání těsně provázána Akademie věd České republiky. Sídlí v Praze a byla zřízena zákonem z roku 1992 jako nástupkyně Československé akademie věd, která navazovala na tradici českého mimouniverzitního badání započatou již v roce 1784 založením Královské české společnosti nauk. V roce 1890 vzniká za významného přispění mecenáše Josefa Hlávky (architekt a stavitel) Česká akademie věd a umění, která úspěšně funguje až do roku 1952, kdy ji komunistický režim zrušil a na jejím místě zavedl státem řízenou Československou akademii věd. Akademie věd České republiky (AV ČR) je sice dál financována více než z poloviny ze státního rozpočtu, je však nezávislou organizací s Akademickým sněmem jako hlavním řídicím orgánem: složený je ze dvou třetin ze zástupců všech ústavů AV ČR a dále z reprezentantů vysokých škol, státní správy, podnikatelských kruhů a jiných významných osobností. V soustavě 54 výzkumných pracovišť je zaměstnáno na 7 000 lidí, z toho více než polovina vysokoškolsky vzdělaných badatelů.

*Umění na dvoře císaře Rudolfa II.
Giuseppe Arcimboldo: Knihovnik (1566).*

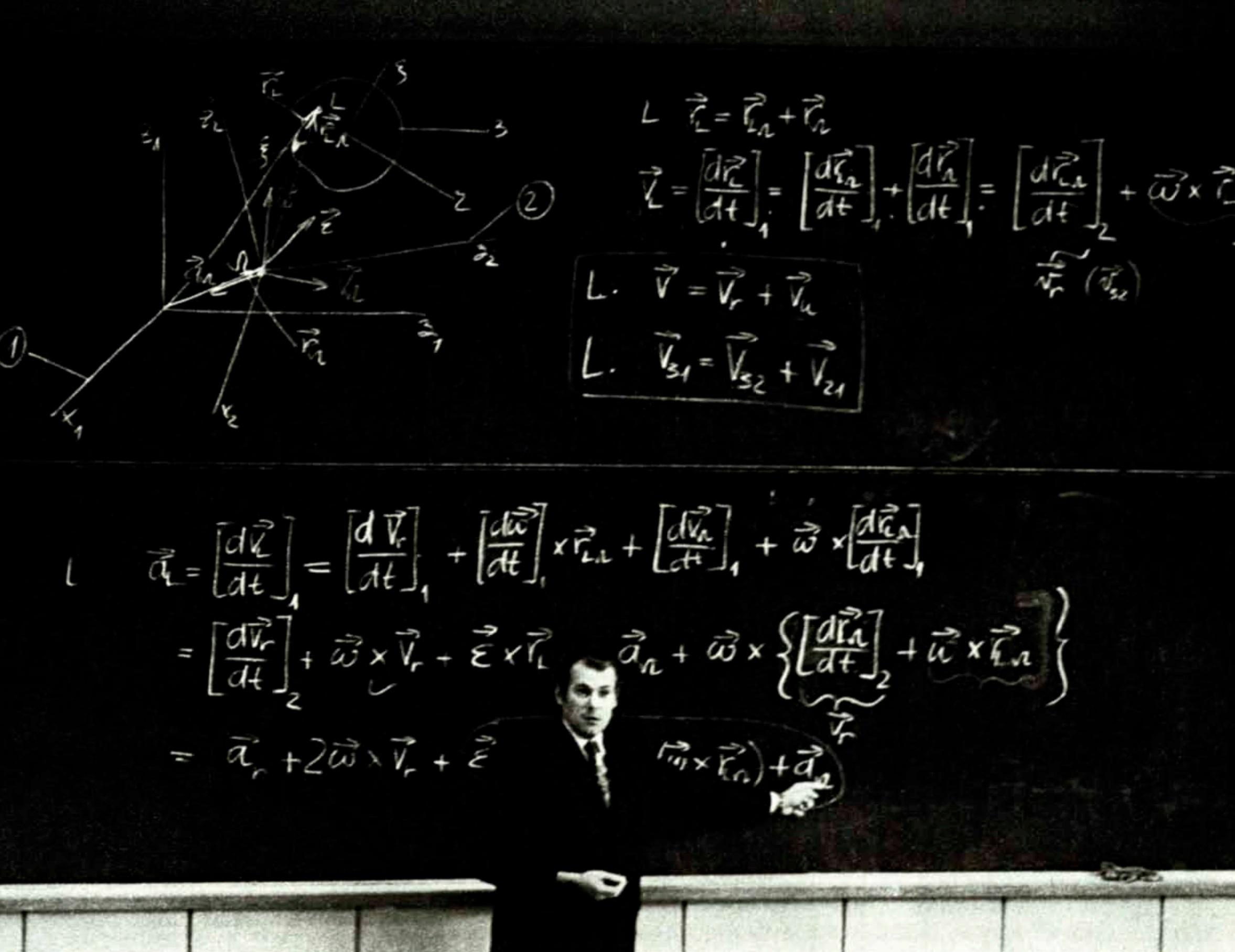
Ústavy AV se dělí do tří vědních oblastí, přičemž jednu z těchto oblastí tvoří ústavy věnující se humanitním a společenským vědám (například Sociologický, Filozofický, Archeologický). Pracovištěm s nejstaršími kořeny je Ústav pro jazyk český, dříve Kancelář Slovníku jazyka českého založená v roce 1911. K nejdříve založeným ústavům patří i Ústav pro českou literaturu, jehož zakládací listina je datována rokem 1947. V hlavním sídle Akademie věd na pražské Národní třídě je umístěna rozsáhlá knihovna s 1 200 000 svazky.

Literaturou se zabývají pracovníci Ústavu pro českou literaturu: náplní jejich činnosti je literárněvědná lexikografie a práce slovníkového typu, literárně historický průzkum české literatury v celé šíři a literárně teoretické analýzy, opírající se zvláště o materiál 20. století. Ústav současně plní úlohu informačního a konzultačního střediska v oblasti literárněvědných informací a věnuje se ediční činnosti (vydávání české literární klasiky). Je také střediskem výzkumu čtenářů a čtení v ČR. Na internetových stránkách ústavu je k dispozici řada internetových databází s bibliografickými informacemi, literárními texty, e-knihami a slovníkovými hesly. Ročně pracovníci ústavu publikují 5 až 10 knižních monografií a 200 až 300 odborných článků. Součástí AV ČR je také nakladatelství Academia, jehož roční produkce dosahuje více než 100 titulů beletrie i non-fiction, původních i překladových.

Školy a čtenáři

V Praze funguje několik stovek základních a středních škol a neexistuje zde negramotnost. Povinná školní docházka byla v českých zemích zavedena již v roce 1774 a zejména ve dvacetileté demokratické „první“ republiky byla československými vládami i místními úřady budována síť základních i středních škol; negramotnost zde byla prakticky vymýcena již koncem 19. století. Česká republika vykazuje v evropském kontextu relativně malé (nicméně strmě rostoucí) procento vysokoškolsky vzdělané populace, zato má však nejméně těch, kteří dosáhli jen základního vzdělání (v roce 2006 pouze pětina populace) a nejvíce těch se vzděláním středoškolským (dlouhodobě je ČR v počtu středoškoláků na prvním místě mezi zeměmi EU). Praha svým průměrem vysokoškolsky vzdělané populace (23 %) až dvojnásobně překračuje průměr v České republice.

Cílem vzdělání a moudrosti je, aby člověk viděl před sebou jasnou cestu života, po ní opatrně vykračoval, pamatoval na minulost, znal přítomnost a předvídal budoucnost.

Jan Amos Komenský

Praha je již od středověku centrem střeoevropského vzdělávání. Fotografie Jiřího Všetečky z jeho knihy Všenáprava obrazem. Praha 1987

Péče o úroveň vzdělanosti československých občanů se ve dvacetiletí 1918-1938 promítla i do povinnosti zakládat místní knihovny ve všech obcích, což prosazoval v roce 1919 přijatý zákon o veřejných obecních knihovnách inspirovaný americkými veřejnými knihovnami a lidovým knihovnictvím německým. Česká republika dnes díky tomu patří k zemím s nejhustší sítí veřejných knihoven na světě: v roce 1935 jich bylo 17 000 s více než 8,5 milionem svazků ve svých sbírkách. Kromě toho existovaly také knihovny odborné a školní.

Tato tradice se, byť již v ne tak hojném počtu (v současnosti existuje v ČR více než 6 000 knihoven), udržuje dodnes a výsledky této péče jsou patrné: čeští čtenáři patří k nejpilnějším na světě, podle průzkumu z roku 1998 se podle procenta obyvatel, kteří přečtou alespoň jednu knihu za měsíc, Česká republika umístila na druhém místě za Novým Zélandem. Podle průzkumu z roku 2010 má ČR pouhých 21 % nečtenářů (tj. lidí, kteří za rok nepřečetli jedinou knihu) oproti průměru EU 42%. Mimořádná čtenářská gramotnost Čechů je patrná i v dalších kritériích (počet knih přečtených a koupených za rok, čas věnovaný čtení, počet výpůjček v knihovnách či velikost domácí knihovny), přičemž čtenáři v Praze vykazují ještě o něco lepší statistiky – nečtenářů je v Praze jen 17%, za rok Pražané přečtou v průměru 19 knih, což je o dvě více než celorepublikový průměr, a za nákup knih utratí průměrně 1 550 Kč (cca 62 €), tedy o 300 Kč (12 €) více než ostatní občané ČR.

Národní knihovna

Počátky nejstarší české knihovny sahají až do roku 1370, kdy český král Karel IV. věnoval univerzitě 114 rukopisů z pozůstalosti vyšehradského probošta Viléma z Lestkova, které předtím získal nemalým nákladem 100 hřiven stříbra. Do husitské reformace dosáhla knihovna asi tisíce svazků. V roce 1622 se knihovna spolu s univerzitou dostává pod správu jezuitů, kteří knihovní sbírky přemísťují do kolejní budovy nedaleko pravého Vltavského břehu – Klementina. Jedná se o jednu z nejvýznamnějších pražských architektonických památek: barokní stavba s obdivuhodnou vnitřní výzdobou byla dochována v téměř neporušeném stavu až dodnes a po Pražském hradu tvoří největší komplex ve městě. Knihovna zde funguje stále: od roku 1777 jako veřejná Univerzitní knihovna, po několika změnách názvu se od roku 1990 její označení ustálilo jako Národní knihovna ČR.

Rozsahem svých fondů je největší v České republice, řadí se mezi nejvýznamnější evropské i světové knihovny. Soubor historické a novodobé literatury obsahuje více než 6,6 milionu dokumentů s ročním průměrným přírůstkem 90 000 svazků. Ročně knihovnou projde

téměř půl milionu návštěvníků, včetně více než 30 000 registrovaných uživatelů. Je státní příspěvkovou organizací, již zřizuje Ministerstvo kultury ČR, a je definována jako knihovna s univerzálním knihovním fondem, doplněným specializovanými fondy, která trvale uchovává konzervační a historický fond.

Značná část dokumentů je od roku 1996 uložena v depozitáři ve čtvrti Hostivař na východě Prahy, neuspokojivý stav historických budov Klementina však nutí vedení knihovny hledat řešení, jak se vyrovnat s nedostatkem prostoru. V roce 2008 vznikl projekt stavby nové multifunkční budovy Národní knihovny, který se však po bouřlivé celonárodní diskusi nakonec nedočkal realizace.

Již od poloviny 90. let Národní knihovna provádí rozsáhlou digitalizaci vzácných rukopisů a ohrožených tiskovin. Za projekt Manuscriptorium, který byl jedním z prvních svého druhu na světě, získala Národní knihovna v roce 2005 od UNESCO cenu Jikji – Paměť světa. V roce 2006 patřila k iniciátorům Evropské digitální knihovny, mnohojazyčného internetového portálu, který zpřístupňuje digitalizované knihovní fondy celé Evropské unie. Hraje tak důležitou roli při uchovávání českého i evropského kulturního dědictví. V současné době probíhá projekt Národní digitální knihovny, který si klade za cíl digitalizovat veškeré publikace vydané na území České republiky. Na digitalizaci historických sbírek knihovna spolupracuje se společností Google.

Městská knihovna v Praze

Největší veřejnou knihovnou v Praze i celé České republice je Městská knihovna v Praze. Založena byla v roce 1891, v roce 1922 bylo pod její správu převedeno několik knihoven obcí přidružených k hlavnímu městu. V roce 1938 měla již 50 poboček. K udržování této sítě bylo v roce 1928 vybudováno nové sídlo na Mariánském náměstí nedaleko Staroměstského. Jednalo se o první účelovou knihovnickou stavbu v Československu a zároveň o jednu z nejmodernějších v Evropě. Byla dimenzována pro širokou škálu nejen knihovnických, ale i koncertních, osvětových a výstavních činností, které vykonává i dnes. Kromě půjčovny, studovny, čítárny denního tisku a půjčovny a čítárny pro děti bylo v nové budově umístěno i hudební oddělení (Knihovna Bedřicha Smetany založená v r. 1921) a postupně také slepecká knihovna (v letech 1932-1948), odborná knihovna městské správy a Sukova knihovna spisů pro mládež, v roce 1942 vzniklo divadelní a filmové oddělení. Budova se svými sbírkami dokázala odolat jak dvojí

Máme největší sbírku samizdatu na světě.

Ale stejně jsem znovu a znovu překvapován novými nálezy.

Jiří Gruntorád

ideologické vládě nacistů a komunistů, tak stoleté povodni, která ji zasáhla v roce 2002. Mokrě cenné rukopisy i tisky byly zamrazeny a postupně v průběhu několika let odborně restaurovány.

V současnosti má Městská knihovna v Praze 42 poboček a dva bibliobusy a uchovává 2,3 milionu svazků. Ročně se zde uskuteční téměř 7 milionů výpůjček a počet lidí, kteří za rok navštíví některou z jejích poboček, přesahuje dva miliony. Knihovna pořádá několik desítek akcí týdně, pro dospělé i děti, pro školy, rodiče i seniory, pro nevidomé i pro cizince. Digitalizuje pragensie, českou klasiku (K. Čapek, K. H. Mácha, B. Němcová) i české překlady autorů zahraničních (A. C. Doyle). Za zpřístupnění díla Karla Čapka v elektronické podobě (projekt „Knihy Karla Čapka on-line“) získala Městská knihovna v Praze prestižní cenu Ministerstva kultury ČR – Knihovna roku 2009 – v kategorii významný počin v poskytování veřejných knihovnických a informačních služeb.

Další knihovny

Jestliže kontroverze budící ambiciózní projekt nové budovy Národní knihovny, českého architekta s britským pasem, Jana Kaplického, byl nakonec zastaven, budova nové Národní technické knihovny (NTK) byla otevřena v září 2009 ku všeobecné spokojenosti. Převzala sbírky bývalé Státní technické knihovny (vznikla ve 30. letech 20. století) a knihovny některých technických vysokých škol. Nachází se uprostřed malého univerzitního komplexu v pražské čtvrti Dejvice, v sousedství vysokých škol přírodovědného a technického zaměření. Její fond je největší českou sbírkou domácích a zahraničních dokumentů z oblasti techniky a aplikovaných přírodních a společenských věd s ní souvisejících. Obsahuje přes 1,2 milionu svazků: knihy, časopisy, vědecké práce, normy, informace o firmách i noviny, a to jak v tištěné, tak v elektronické podobě.

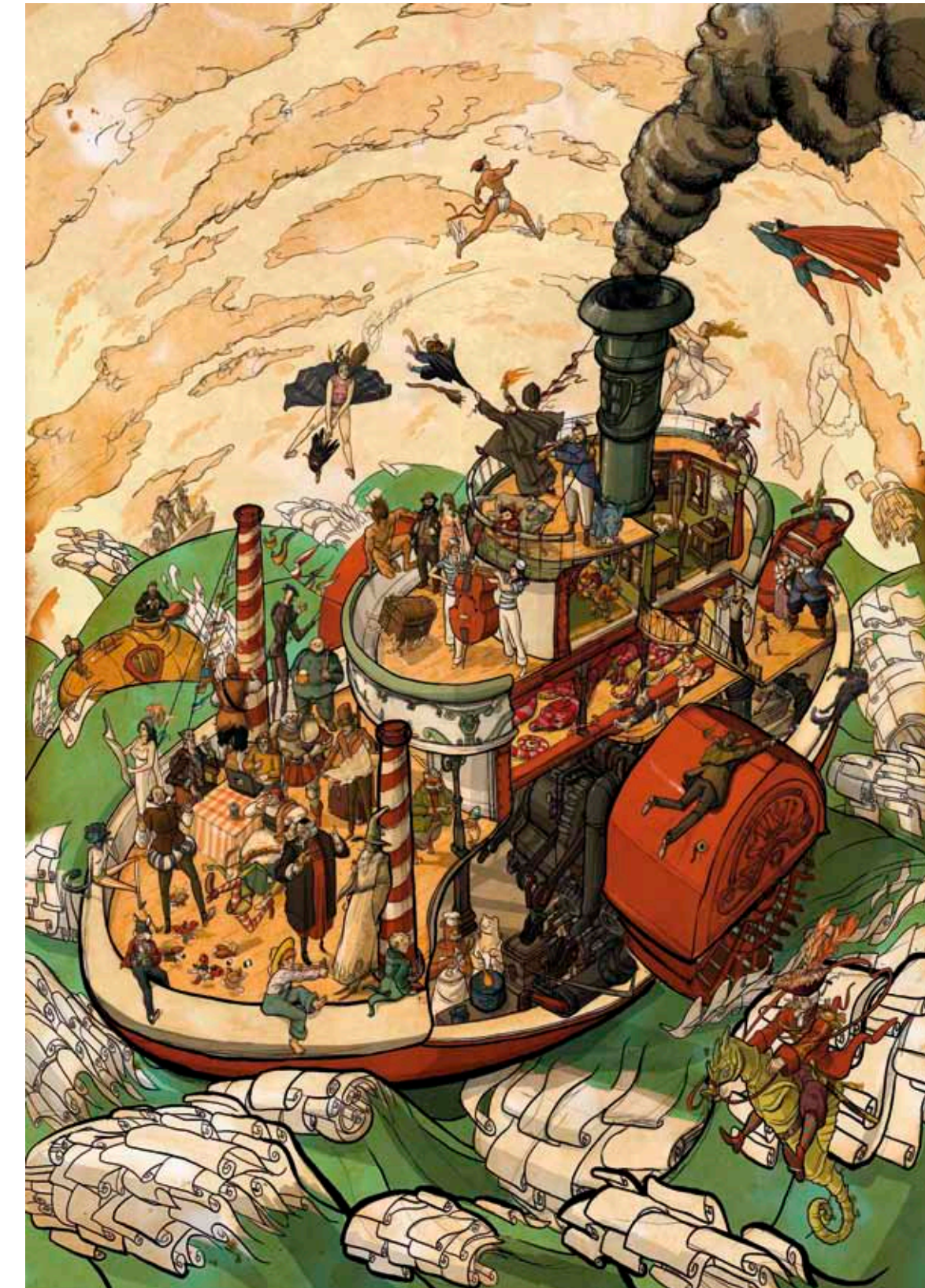
V NTK je 29 individuálních studoven (z toho 2 pro tělesně handicapované a 2 individuální multimediální studovny využitelné zrakově postiženými), 18 týmových studoven a noční studovna s provozem v době, kdy je knihovna zavřena. Celková kapacita studoven je 1 322 osob. Knihovna má více než 500 relaxačních míst, wi-fi signál v celém objektu, možnost samoobslužného vypůjčování a vracení knih, samoobslužná kopírovací a tisková zařízení a 34 počítačových terminálů pro přístup do on-line katalogů fondu NTK.

*Knihovna jako parník.
Václav Šlajch – kresba k 120. výročí
založení Městské knihovny v Praze.
Praha 2011*

Kromě tří velkých knihoven a mnoha knihoven jednotlivých vysokých škol a fakult se v Praze nachází několik knihoven unikátně profilovaných. Z nich nejpozoruhodnější je knihovna Libri prohibiti, kterou jako první soukromou knihovnu otevřel v roce 1990 disident a vydavatel samizdatu Jiří Gruntorád. Právě exilové, samizdatové a jiné neoficiální tisky ze 70. a 80. let se staly jejím jádrem, později byly doplněny také o starší produkci (před rokem 1968, exilová produkce v době druhé světové války) a o tiskoviny podobného charakteru v polském a ruském jazyce. Knihovna sídlí na Senovážném náměstí a v současnosti uchovává přes 20 000 svazků a kolem 1 700 periodik. Jiří Gruntorád byl v roce 2002 odměněn Literou za přínos české literatuře v rámci cen Magnesia Litera.

Knihovna pro literární badatele je součástí Památníku národního písemnictví. Ten má charakter literárního muzea a archivu, jeho úkolem je zpřístupňovat odborné i laické veřejnosti sbírku dokladů k vývoji literatury a knižní kultury v českých zemích včetně dokladů vážících se k životu, dílu a odkazu významných osobností české literatury a knižní kultury od 18. století do současnosti. Sídlí v areálu Strahovského kláštera a je příspěvkovou organizací ministerstva kultury. Každoročně vyhlašuje soutěž Nejkrásnější české knihy pro ilustrátory a grafiky, která navazuje na tradici sahající až do roku 1928.

Po vzoru amerických prezidentů založil první český prezident Václav Havel ve spolupráci se svou manželkou, mecenášem Karlem Schwarzenbergem a sociologem Miloslavem Petruskem Knihovnu Václava Havla, která v digitální podobě shromáždí a k nejširší veřejnosti zpřístupňuje všechny dostupné materiály, které se Václava Havla týkají, ať už jsou to textové materiály, vzpomínky pamětníků, fotografie, artefakty, zvukové nahrávky či videa. Knihovna pořádá výstavy, menší konference a jiné akce a také se věnuje skromné publikační činnosti.

Praha město literatury

Pavel Mandys

Lektoři

PhDr. Dalibor Dobiáš, Ph.D., PhDr. Jakub Flanderka,
Ing. Pavel Janáček, Ph. D. a Mgr. Daniel Soukup

Redaktor

Roman Šantora

Grafická úprava

Dynamo design

Technická redakce

Sazba a DTP

Tisková produkce

Tisk

V roce 2012 vydala Městská knihovna v Praze
v rámci projektu Praha město literatury
za finanční podpory hlavního města Prahy

ISBN 978-80-85041-30-9

